

Moordvakantie

Moordvakantie

Willem Meijer

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur
Callisto's wraak
Het Gallium complot
De mysterieuze verdwijning
Abominabile Vindicta

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789462544321
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, echte karakters van vlees en bloed, gebruik maken van de eigen belevingswereld en levenservaring, humor en soms een beetje erotiek.

Per 1 januari 2007 wordt, als onderdeel, van de Alkmaarse politierecherche het Cold Case Team Alkmaar, het CCTA, opgericht.

Hugo de Graaf heeft de leiding over het team en samen met zijn collegae Gert, Roel, Evert, Wilma en Corrie proberen ze oude zaken te heropenen en op te lossen.

Alle oude zaken zijn afgeleid van onopgeloste misdrijven die in de afgelopen veertig jaar hebben plaatsgevonden.

Tijdens de sloop van een oude woning worden drie dode lichamen onder de fundering gevonden. Ze blijken te zijn misbruikt en vermoord.

Doordat deze misdrijven enkele decennia geleden zijn gepleegd, heeft het Cold Case Team Alkmaar veel moeite om de waarheid te achterhalen.

Na eerst op een dwaalspoor te zijn aanbeland, blijkt de identificatie van de dader toch dichterbij te liggen dan aanvankelijk was voorzien.

Het wordt een speurtocht langs de vele vakantieparken, die zijn weerslag niet kent.

Ten noorden van Bremen, 26 September 1989

Mijn zoektocht vond vooral in Duitsland, rondom Bremen, plaats. Een flinke stad waar ik als toerist niet opviel. De bestelauto, die ik gebruikte, had ik gisteravond ten noorden van Emmen gestolen. Ik was daarna de grens over gestoken en naar het westen van Bremen gereden. Op een afgelegen plek had ik de nacht doorgebracht en vanochtend was de tijd rijp voor de jacht. Ik had gistermiddag op de afrit van de snelweg al enkele lifters gespot en ik hoopte dat ik daar vandaag weer succes mee kon hebben. Lifters gaan vaak voor langere tijd op pad en hebben veelal maar matig contact met het thuisfront. Een vrouw alleen zou een ideale vangst zijn.

Ik reed de snelweg op en zocht een wegrestaurant. Daar waren vaak lifters aanwezig in verband met de vele aanwezige auto's en vrachtwagens.

Ik reed de parkeerplaats op, zocht een plekje uit het directe zicht van het restaurant en zette de motor af. Ik wilde niet naar het restaurant zelf gaan. Het risico om eventueel later herkend te worden en dus in verband te kunnen worden gebracht met mijn mogelijk slachtoffer was te groot.

Vlak voor het restaurant stonden al wat mensen die zichtbaar op zoek waren naar een lift. Twee knullen en een griet, een koppeltje en een vrouw alleen. De vrouw schatte ik ergens eind twintig. Ze was niet erg knap, maar de rest mocht er zijn. Ze was de auto's op de parkeerplaats aan het beoordelen voor een potentiële lift.

Ik had geen haast en besloot even mijn ogen dicht te doen. Ik had vannacht van de opwinding maar slecht kunnen slapen. Even een klein dutje zou mijn energie weer op een verantwoord peil brengen.

Rond half twaalf werd ik weer wakker. Het duurde even voordat ik mij realiseerde waar ik precies was. De lifters waren inmiddels allen verdwenen. Ook de vrouw alleen.

"Shit." zei ik.

Toen zag ik haar verderop tussen de geparkeerde auto's lopen. Ik stapte snel uit, liep even om de auto heen en rekte mij uitgebreid uit, alsof ik een lange rit achter de rug had. Ik hield de vrouw via de autoruit in het vizier. Ze kwam mijn kant op en ik deed nog maar eens wat rekoefeningen.

Ik had mijn verhaal al klaar. Ik kwam uit Berlijn en was op weg naar de Nederlandse kust waar ik een vakantiehuisje had gehuurd, samen met mijn vrouw en kinderen. Het was zomervakantie en ik moest voor een klus naar Berlijn.

"Goedemorgen!" hoorde ik plotseling achter mij zeggen met een Duist accent. Ik deed net of ik schrok en draaide mij abrupt om.

"O, hoi, je laat me schrikken."

"Sorry, dat was niet mijn bedoeling."

De Duitse vrouw sprak redelijk Nederlands en bleek toch niet zo lelijk te zijn als ik in eerste instantie had vermoed. Ze had een karaktervol gezicht, licht bruin half lang haar, niet ouder dan dertig en niet jonger dan vijf en twintig. Ze droeg een zware rugzak. Haar bedoeling was duidelijk. Ze nam mij van top tot teen op en vroeg: "Ik ben eigenlijk op zoek naar een lift naar Nederland. Mijn freund woont in Meppel."

Blijkbaar had ik de test doorstaan en ik zei: "Ik neem eigenlijk nooit lifters mee. Te veel gedoe. Mijn vrouw vindt dat eigenlijk ook niet goed."

We raakten aan de praat en ik vertelde over mijn eindbestemming in de kop van Noord Holland en over ons vakantieadres aldaar.

"Ik kom wel langs Meppel, waar moet je precies zijn?"

"Het is eigenlijk een klein dorfje net ten Oosten van Meppel, het heet 'De Wijk' en het ligt neben de A27."

"Oh, dat ken ik wel, daar kom je inderdaad langs als je van Hoogeveen naar Meppel rijdt. Volgens mij ben ik daar zelfs wel eens in de buurt geweest."

Ik vertelde van de vakantiehuisjes ten Zuiden van het dorpje en dat we daar ook wel eens vakantie hadden gevierd.

"Een hele mooie omgeving, maar dit jaar zitten we lekker aan de Noord-Hollandse kust."

"Kan ik een stukje met je meerijden?"

Dat was altijd standaard bij lifters. Het begon eerst altijd met een klein stukje en als ze eenmaal in de auto zaten, dan probeerden ze altijd of je ergens een stukje om kon rijden.

"Ach ja, dat kan wel. Ik kom toch langs Meppel en kan je bij de afrit van de snelweg wel even afzetten."

"Fijn, bedankt."

"Leg je rugzak maar even achterin. Er is voorin niet zoveel ruimte."

Ik liep naar de achterzijde van de auto en deed een van de deuren open. Ze gespte haar rugzak af en draaide deze om haar heen. Toen tilde ze hem op, boog naar voren en legde deze in de laadruimte van de bestelauto.

Ik keek eerst vluchtig om mij heen om te zien of niemand keek. Toen greep ik mijn kans en gaf haar een gerichte tik tegen haar slaap. Ze viel over haar rugzak heen de laadruimte in. Ik kroop achter haar aan de laadbak in, plakte haar mond af en bond haar armen en benen stevig vast. Daarna trok ik haar een soort van harnas aan en takelde haar op aan het dak

van de bestelauto. Zo kon ze niets uitrichten. Niet op de vloer van de laadruimte stampen of op een andere manier de aandacht trekken.

Voorlopig was ze buiten kennis. Ik sloot de achterdeur af, liep naar de voordeur en stapte in. Zo bleef ik even een paar minuten zitten om te beoordelen of mijn actie geen aandacht had getrokken. Er gebeurde niets. Ik startte de auto en reed richting Nederland. De buit was weer binnen.

Alkmaar, maandag, 2 september 2007, 9.30 uur

Iedereen praatte door elkaar heen. Dat was begrijpelijk, gelet op de laatste zaak en de relatief korte tijd die er tussen zat. Ik liet ze maar even gaan. Ze hadden maar een paar dagen vrij gehad om weer fit en uitgeslapen te geraken. Margot was toch wat strenger geweest dan Rob. Maar aan de andere kant konden ze wel het gemaakte overwerk declareren en kregen ze ook nog eens extra verlof bijgeschreven. Dus vanuit die optiek viel het allemaal wel weer mee.

Iedereen praatte honderd uit en ze hadden niet in de gaten dat ik inmiddels alle whiteboards had schoongeveegd en een grote foto van het gesloopte pand inclusief de drie gevonden lichamen had opgeplakt.

In de buurt van 't Zand waren ze bezig geweest met het slopen van een oud pand. Toen ze echter de fundering wilden verwijderen stuitten ze op een aantal begraven lichamen. De sloop werd direct stil gelegd en de politie uit Schagen werd er bij gehaald.

Hoewel wij erg graag deze zaak op ons wilden nemen, was het nog lang geen Cold Case zaak geweest. Schagen moest er eerst maar zijn tanden op stuk bijten, voordat wij een poging mochten doen. De politie Schagen was echter niet in staat om een dergelijke zaak op te lossen en Schagen had inmiddels formeel bij Margot, onze nagelnieuwe korpschef, te kennen gegeven dat zij niet waren geëquipeerd om een dergelijk onderzoek uit te voeren en of het Cold Case Team Alkmaar

deze zaak wilde overnemen.

Toen Rob, onze voormalige korpschef, een functie bij de Nationale recherche had geaccepteerd, wilde hij graag dat ik hem zou opvolgen. Een rol die ik absoluut niet ambieerde. Ik wilde dicht bij mijn team zijn, oude zaken heropenen en oplossen. Daar waren wij goed in, zo bleek uit de vorige zaken. Politiek was niet zo mijn ding. Wel verving ik hem totdat er een opvolger bekend was. Zo kon ik ook nog een paar organisatorische onhandigheidjes uit de weg ruimen. Daarna had ik Margot benaderd.

Ik leerde Margot, jaren geleden, kennen als advocaat van de tegenpartij, waarbij zij een verdachte, die mijn toenmalige team had opgespoord, verdedigde. Zij kon feilloos de zwakke plekken in onze bewijslast, die toen nog vooral uit aannames bestond, boven tafel halen. Later bleek inderdaad dat de verdachte onschuldig was. Vanaf dat moment zorgde ik er voor dat binnen onze gelederen de bewijslast hard, concreet en sluitend was. Daarna was zij enkele jaren Officier van Justitie geweest, maar was erg gefrustreerd geraakt, omdat zij telkenmale criminelen moest laten gaan door gebrek aan sluitend bewijs. Toen zij als Officier vertrok had ze al eens aangegeven de ambitie te hebben om het politieapparaat grondig te reorganiseren om zodoende de kwaliteit te verbeteren.

Die uitspraak is altijd in mijn hoofd blijven rond zingen en toen Rob vertrok, had ik zijn opvolgster eigenlijk allang in beeld. Haar ervaring als advocaat en Officier waren onmisbaar in de rol van korpschef. Margot was iemand van het heden en vooral de toekomst. Haar tweede vak op de universiteit was informatica geweest. Ze had altijd getwijfeld tussen rechten en de digitale techniek. Haar keuze voor de

richting van de advocatuur was duidelijk te linken aan haar toenmalige relatie. Koen, haar ex, werkte nu als rechercheur bij de politie in Medemblik. Doordat beiden meer dan een fulltime baan hadden, waren ze uit elkaar gegroeid.

“Mag ik even de aandacht?” vroeg ik. Het had nu lang genoeg geduurd en de tijd was rijp om de zaak van Schagen op te pakken. Inmiddels was iedereen naar zijn of haar stoel teruggegaan en wachtte af op wat er ging komen.

“Goedemorgen.” opende ik.

“Zijn jullie allemaal weer fris om aan een nieuwe zaak te beginnen?”

Ik wachtte het antwoord maar niet af en liep naar een van de whiteboards.

“Zoals jullie bekend, heeft de politie Schagen Margot verzocht om deze zaak over te nemen. Zij zijn niet op een dergelijke zaak ingericht. Hun forensisch laboratorium is hier ook niet op ingericht. Laat ik jullie even bijpraten over deze zaak. Een paar weken geleden zijn bij de sloop van een woning in ‘t Zand de lichamen gevonden van twee vrouwen en een man. Alle drie bleken zij door een misdrijf om het leven te zijn gekomen. Corrie heeft de afgelopen weken hun stoffelijke resten onderzocht. De twee vrouwen zijn gewurgd en de man is door een slag met een zwaar voorwerp gedood. Zijn schedel was verbrijzeld.”

Ik liet wat foto's rondgaan.

“Wat wellicht bijzonder is, is dat ze diep onder de fundering lagen begraven, ongeveer een meter diep onder de grondlaag. Onderzoek heeft inmiddels aangetoond, dat de vrijgekomen grond in de kruipruimte is verdeeld en zelfs aangestampt, zodat dit niet bovengronds afgevoerd hoefde te worden en er ook - als je in het kruipluik kijkt, niets meer van opvalt. Op

zich logisch, maar niet vanzelfsprekend. De woning is erg vrij gelegen. De eerste burens bevinden zich op ruim vijfhonderd meter afstand. Maar goed. Het is natuurlijk eenvoudiger om de vrijgekomen aarde direct te verspreiden. Wat niet duidelijk is, is of de drie lichamen tegelijkertijd zijn begraven, of dat hier een tijd heeft tussen gezeten. Wel is duidelijk dat de lichamen er al zeker wel een jaar of tien á vijftien liggen, misschien nog wel langer. Er is nogal wat verschillend DNA gevonden. Op beide vrouwen is DNA aangetroffen, mogelijk afkomstig van sperma, hetgeen kan duiden op eenzelfde moordenaar, maar dat hoeft niet perse. Ook is er ander onbekend DNA aangetroffen. Verschillende zelfs. De slachtoffers zijn genetisch niet aan elkaar gelinkt. Dus geen broer of zus of iets dergelijks van elkaar. De vrouwen waren rond de dertig jaar oud. De exacte leeftijd is lastig te bepalen. De man was veel ouder. Corrie schatte hem zo'n zestig jaar oud. Vooral die combinatie is lastig. Dat wordt nog wel wat uitzoek werk. Vragen?"

Roel stak zijn vinger op en zei: "Wat is er allemaal al door de politie Schagen gedaan?"

"Niet veel. Eigenlijk niets. Ze waren al gauw van mening dat wij dit beter konden oppakken. Corrie heeft de stoffelijke resten onderzocht. Jullie vinden de onderzoeksresultaten in het dossier. Nog meer vragen?"

Ik wilde een iets andere aanpak voorstellen. Gewoonlijk bedachten we ter plekke wat we zouden gaan doen. Nu wilde ik het iets anders gaan aanpakken.

"Willen jullie allemaal het forensisch dossier eens goed doornemen en de plaats delict bezoeken? Daarna gaan we gezamenlijk kijken wie er wat gaat doen."

"Goed plan, Hugo." zei Evert, "dan kunnen we ons een beter beeld vormen van wat er mogelijk is gebeurd."

“Oké, dan zie ik jullie overmorgen om negen uur.”

Alkmaar, maandag, 2 september 2007, 14.30 uur

"Hebben jullie zin om mee te gaan om de plaats delict te gaan bezoeken?" vroeg Richard.

Evert, Wilma en Roel waren al sinds de start, begin dit jaar, van het Cold Case team betrokken. Richard was er sinds half Juli bijgekomen. Hij verving Gert, die als DJ zijn geluk in de States aan het beproeven was.

"Ja, prima, even mijn koffie opdrinken en dan kom ik eraan. Hoe lang is het rijden?"

"Oh, niet zo lang, hooguit een halfuurtje."

"Oké, ik ben er klaar voor. Hebben jullie allemaal het dossier al doorgenomen?"

"Zeker." zei Wilma.

"Nee, nog niet," zei Evert, "ik wil bewust onvoorbereid de plek bezoeken. Wellicht vallen mij zaken op waar ik anders niet op zou letten."

"Maakt ook niet zoveel uit," zei Wilma, "kom laten we gaan."

't Zand was een klein dorpje in de kop van Noord-Holland. De gesloopte woning lag in de Gemeente Schagen op een kilometer of zeven van 't Zand.

"Mooi plekje," zei Wilma, "ik kan begrijpen dat iemand hier een nieuw stolpje wil gaan bouwen. Wat een mooi uitzicht!"

De plek lag redelijk afgelegen. Buren op ruim vijfhonderd meter. Een bouwbedrijf had inmiddels zijn reclameborden opgesteld. Op het bord stond een foto van wat er gebouwd

zou gaan worden. Het bleek een stolpboerderij te moeten worden.

"Nou, die gaat wel hier in het landschap passen," zei Richard en wijzend op het reclamebord, "mooi plekje voor zoiets."

Ze liepen om de hoop puin heen naar de uitgegraven fundering. De plek was afgezet met een rood/wit lint. Het huis was al verdwenen en ook was er een groot deel van de fundering en de vloer verwijderd.

"Eens even kijken waar ze precies zijn gevonden." zei Roel. Hij kroop onder de afzetting door en inspecteerde de kruipruimte.

"Er is niet echt veel ruimte tussen de vloer en de bodem. Hooguit een centimeter of zestig. Als je hier iets wilt verstoppert, zul je zelf niet al te groot of dik kunnen zijn."

Richard pakte het dossier met foto's van de oude woning en legde er een paar boven op het dossier.

"Kijk, de ingang van het kruipluik ligt direct achter de voordeur."

Hij wees naar de nog aanwezige funderingsbalk en de resten van de funderingsvloer.

Richard kroop nog wat verder onder de fundering en zei: "Weten jullie of de rest van de kruipruimte is onderzocht?"

"Geen idee. Ik heb er niets over gelezen. Ik kijk nog even in het dossier."

Wilma bladerde het dossier nog even door en zei even later: "Nee, dat moet nog gebeuren. Vooralsnog hebben ze alleen de lichamen nader onderzocht. Daarna is het de bedoeling dat ze de vloer verder gaan afbreken en de dan vrijkomende bodem verder gaan onderzoeken."

"Staat er ook bij wanneer dat gaat gebeuren?"

"Nee, zodra het onderzoek op de lichamen is afgerond."

"Dan kunnen ze er eerdaags wel mee beginnen. Ik zal Corrie

even bellen."

Richard pakt zijn telefoon en belt Corrie. Als hij de telefoon dichtklapt zegt hij: "Ze staan voor aanstaande woensdag ingepland. Ik denk dat ik er dan bij wil zijn."

Alkmaar, dinsdag, 3 september 2007, 10.30 uur

"Julie zijn gisteren even naar de woning in 't Zand geweest?" vraag ik op de werkkamer van het team.

"Klopt, er was niet zo erg veel te zien. Wel een mooi plekje. Ik kan mij goed voorstellen dat je daar een nieuwe woning wilt bouwen. Heb je gezien wat er gebouwd gaat worden?"

"Zeker, de aannemer heeft er een mega groot reclamebord neergezet. Ik ben gisteren nog even naar de Gemeente Schagen geweest om de bouwaanvraag en alle tekeningen te bekijken. Ik was benieuwd of er een bodemonderzoek was uitgevoerd. Dat bleek niet het geval. Wel is er een bouwkundig keuring uitgevoerd en daarvoor ben ik langs geweest bij het makelaarskantoor in Schagen. Er is onderzoek gedaan naar de fundering. Die was in een niet al te beste staat en bleek niet meer te herstellen. Daardoor heeft de nieuwe eigenaar besloten om alles maar af te breken en er iets nieuws op te laten bouwen. Bij het onderzoek naar de fundering is men wel in de kruipruimte geweest, maar heeft men verder niets gevonden. Morgen wordt de rest van de vloer en de fundering afgebroken en zal ons forensisch team de rest onderzoeken. Als er iets te vinden is, zal dat zeker naar boven komen. Ik zal ook even DNA laten afnemen van de bouwkundige die de keuring heeft uitgevoerd. Ik denk dat er DNA van hem op de plek gevonden zal worden."

"Waarom moesten we eerst de plaats delict gaan bezoeken, Hugo. Dat doen we toch anders nooit?" vraagt Evert.

"Nee, dat klopt, omdat de plek van de misdaad bij Cold Cases meestal ook niet zo prominent meer aanwezig is door de lange tijd die er zit tussen de misdaad en het onderzoek. Nu kun je je veel beter een beeld vormen van wat er mogelijk is gebeurd. Anders lees je het alleen maar uit het dossier en kun je hooguit iets afleiden van de foto's. Dit inspireert mijns inziens veel meer."

"Daar heb je wel een punt. Ik ben ook erg benieuwd als ze de rest gaan slopen wat er nog meer onder vandaan gaat komen. Ik verwacht nog wel iets. Het is natuurlijk een prima manier om dingen permanent te verstoppen."

"Ik heb de eigendomshistorie uitgeplozen." zegt Wilma, "Het is sinds de zestiger jaren een aantal keren van eigenaar gewisseld. De oorspronkelijke eigenaar, die het huisje zelf in 1954 heeft gebouwd, is in 1985 overleden. Ze hebben hun toenmalige arbeidershuisje ook gesloopt en er een nieuwe woning op laten bouwen. Na het overlijden van de vader, de moeder was vier jaar ervoor overleden, hebben de erven, de zoon en dochter, het verkocht. Daarna is het wederom in 1992 verkocht. Die mensen zijn in 2004 overleden. Eind 2004 is het opgekocht door een projectontwikkelaar en die heeft het medio 2006, door verkocht aan de huidige eigenaren. De vraag is dus: wanneer zijn de lichamen onder de fundering begraven. Is dat voor of na 1992 geweest. Ik denk dat we de gebruikshistorie maar eens moeten uitpluizen. Nog maar een keer terug naar de Gemeente Schagen."

"Zal ik dat anders even doen?" vraagt Roel, "Ik heb nu niet zoveel te doen."

"Prima, ga je gang."

Ik loop terug naar mijn kamer en loop Margot tegen het lijf.

"Hi Hugo, heb je even tijd voor een update?"

"Zeker, ga maar even zitten. Wil je koffie?"

"Ja, lekker."

Ik haal even koffie en als ik terug kom, vertel ik haar over de voortgang in het prille onderzoek.

"Wel een leuke en interessante zaak." zegt Margot.

"Het is maar wat je leuk vind, natuurlijk. Interessant is ie zeker."

"Hoe gaat het verder met je?"

"Prima. Ik begin zo langzamerhand het verleden wat los te laten en weer plannen voor de toekomst te maken. Het heeft wel even geduurd voordat ik mijn leven weer op de rails had."

"Begrijpelijk, je hebt het ook wel aardig voor je kiezen gehad."

Medio vorig jaar had ik mijn vrouw aan botkanker verloren. Het was een ongelijke strijd geweest. De tijd die zat tussen de diagnose en haar overlijden was drie weken geweest. Veel te kort om mijzelf op dat drama voor te bereiden. Aan de andere kant was het ook wel weer een zegen dat ze geen maanden heeft moeten lijden.

"En hoe gaat het eigenlijk met jou binnen het korps?"

"Ik heb de laatste tijd flink aan de boom geschud en daar diverse rotte appels uitgehaald. Het korps is niet zo zeer aan vervanging toe, maar vooral aan modernisering. Er liepen een paar mensen rond die weinig tot niets meer bijdroegen aan het succes van het korps. Die heb ik op een fatsoenlijke manier laten vertrekken. Hun vacatures worden niet opgevuld, maar daar was dan ook geen reden toe. Het grootste gebrek was het richtinggevende aspect. Rob had weinig visie en als hij die dan toch had, dan kon hij die niet vertalen naar concrete activiteiten waar het korps iets mee kon. Diverse leidinggevendenden waren ook met dit virus besmet. Voor het personeel is er niets frustrerender dan een

leidinggevende die geen visie heeft en of een visie niet kan vertalen om deze zo in praktijk te brengen."

"Ik heb het inderdaad gehoord. Vooral de mensen van de werkvloer waren zeer onder de indruk van je optreden. Zij hadden nooit gedacht dat dergelijke stappen gezet zouden worden. Zeker niet gelet op het verleden."

"Mooi, het is hard nodig om een volgende stap te kunnen maken en dat is de verdergaande digitalisering van allerlei Politie diensten. We zijn te veel tijd kwijt bij het persoonlijk te woord staan van het publiek. Die ruimte is er niet meer, daar moeten we efficiëntere middelen voor gaan inzetten. Soms zijn onze mensen fulltime bezig met het te woord staan van mensen die bijvoorbeeld zijn bestolen, of waarbij is ingebroken. Hoe vervelend dat ook is, wij kunnen er als Politiedienst niet veel mee. Neem nu een gestolen auto. Vooral als die door mensen van het Oostblok worden ontvreemd, worden die dezelfde dag nog op transport gezet en zie je die hier nooit meer terug. Die diefstal kun je hier nooit oplossen. Daarvoor moet je naar die landen toe, waar onze gestolen auto's terecht komen."

Mijn telefoon ging en Margot stond op.

"Ik spreek je nog wel."

Ik klapte de telefoon open en nam op.

"Hi Corrie, hoe gaat het in 't Zand?"

Ze praatte mij even bij omtrent de vorderingen. Er waren objecten gevonden die vermoedelijk eigendom waren geweest van de slachtoffers. Er was een rugzak gevonden en een koffer. Beide zaken leken eigendom te zijn van de vermoorde vrouwen.

"Goed nieuws, ik kom zo even langs."

De dader had blijkbaar met die zaken in zijn maag gezeten. Een rugzak werk je niet zomaar even weg. Die wordt meestal